

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

משניות מבוארות • מסכת בבא מציעא פרק ג

ד שנים שהפקידו אצל אחד, זה מנה וזה מאתים, זה אומר שלי מאתים, וזה אומר שלי מאתים, ואפילו הפקידו בשני צורות, כיון שלא הפקידו זה על זה, הוי הפקידו ביחד, נותן לזה מנה ולזה מנה, והשאר יתא מנה אצל הפקיד, ויש אומרים אצל בית-דן, עד שיבוא אליו ויעיד של מי המאתים, אמר רבי יוסי, אם כן, שאתה אומר שמה השלישי יתא מנה, מה הפסיד הרמאי, שהיא מנקה להודות, אלא הכל יתא מנה עד שיבוא אליו, ובה אתה מברית את הרמאי שיודה שנתן רק מנה, כדי שיקבל את שלו, (ה) וכן הדיון בשהפקידו בשני כלים, אחד יפה שזה מנה, ואחד יפה אלו זה, וכוון שהפקידו זה על פני זה, זה אומר יפה אלו שלי, זה אומר יפה זה שלי, וזה אומר יפה את הקטן לאחד מהן, ומתוך הגדול נותן דמי זה הקטן לשני, ואפילו שהתא מברך את הגדול, והשניה שהתא כבר לא יתא לו הכל, והשאר יתא מנה עד שיבוא אליו, אמר רבי יוסי, אם כן מה הפסיד הרמאי, שיכריח אותו שיודה, אלא הכל יתא מנה עד שיבוא אליו, כדי להכריח הרמאי שיודה, אבל אם הפקידו כל אחד בפני עצמו, הנפקד צריך לשלם לכל אחד ולהפסיד היתר מביטוי, דהיה לו לומר, (ו) המפקיד פרות אצל חברי, אפילו זה אבדין על ידי רבון או עבדים, לא יעבדו בהן למקד, ודבריה אדם קביל שלו יותר מהרבה של חרוב, אפילו שהחסידו בזמן קטן מה שדרך לחסידו בשנה, כפאמר במשנה ז', רבן שמעון בן גמליאל אומר, מוכר בפני בית דין, מפני שהוא כמנשיב אבדה לגמלים, כיון שהחסידו כבר יותר משרדן להחסידי בזמן קנה, ואם החסידו יותר משרדן להחסידי בהנה, גם חכמים מודים שמוכרן בבית דין, אם אין בעל הבית בעיר, (ז) המפקיד פרות אצל חברי, יעבדו על פתו, ואינו יודע כמה נחסרו או כמה נצטקמו בקנין הזמן, הוי זה יוציא לו חסותו, שוקלן להסיר, לחסון ולאר, בארזו מן השעה חצאי קבין קביל, שהוא לו אכא ר' אבא קבין קביל, ר' דהייט חלק ארבעים, לשעורין וליתן, שנחסרים יותר, יוציא תשעה קבין לבור, דהייט אחד מכ, לכסמין ולזרע פשתן, כשהו בגבעולין, שלש סאין לבור, דהייט אחד משקרה, הכל לפי המדה, דבהרבה מרוב מתחברים גם לפי שעה לו מאכילת עבדים, והכל לפי הזמן, כל שנה מתחברים כך, ומפרש בירושלמי, דנפקדים רשעים שרואין הרבה תבואה קורין לתבריתן לאכל, אמר רבי יוחנן בן נורי, וכי מה אכפת להן לעבדיהם, והלא הן אוכלין בין מהרבה ובין מועט, אותה אכילה, אלא אינו מוציא לו חסרותו אלא לבור אחד בלבד כלל שנה, ר' יהודה אומר, אם היתה מדה מרבה מעשר סורין, אינו מוציא לו חסרותו כלל, שקשקשו כיון כשהו יבשות מפני שמוחיות, ומתקשרות בימות גשמים, ויש שהתקבצו אולכים מעשר סורין, דכר כרבי יוחנן בן זרק לומר אמר, מנה, (ט) וכל שיעורים הללו בימות בארץ ישראל, וכל מקום הכל לפי דרכי הברואות והדריגות,

(ח) אם הפקידו אצלו יין ועירבבו עם יין ויציא לו, שנתן, שדרךבו לחסר לקו, שהקבצים בצרוף עם השמרים מתחברים, רבי יהודה אומר, חמש, ולא פליגי, שבמקום רבי יהודה היה בולע יותר, יוציא לו חסרותו שלשת לגין שמן למאה לגין, לו ומחצה שמרים לו ומחצה בלע, שבלוע הנקמן, אם היה לו שמן מזקק, שאין לו שמרים, אינו מוציא לו שמרים, אלא מוציא לו לו ומחצה, אם היו קבוצים ישנים, שקבר בשבט מלכוד, אינו מוציא לו בלע, שמרן שאינו ממוכר שמו מזקק לחברו כל ימות השנה, שיחזק בקמץ שהיה מאצלו, ומכר לו שמו סתם ונתן לו שמן מזקק עם השמרים שאינם אצל המוכר, הוי זה הלוקח מקבל עליו לו ומחצה שמרים למאה לגין, ומנה לפי מה שקנה, והכמים סבירא ליה כיון, (ט) המפקיד חבית אצל חברו, בהים, ולא יתודע לה בעגלים מקום, לחבית בבית שומר, וטלטלה ונשברה בהנים, אם מתוך ידו בשעת הטלטול, קודם שהחזירה למקומה, ונשברה, אינו הטלטול היה לצרפו, דהייט שרצה להשתמש בה, חבי טלטלה לצרקה, שהיתה במקום שיכולה להשתבר, פטור, אם משהייתה בשעה שהיתה במקום שהשתמר, בין שטלטלה לצרפו בין לצרקה, פטור, בן דעת רבי שמעאל ובא פטור פקדו מ שנה ח, דאפילו לא יתודע לה מקום, כיון שהחזירה למקומה שפירא מן שנה, והוי חזרה והוי לה שומר חנם, רבי עקיבא אומר, אפילו לא יתודע לה בעגלים מקום וטלטלה ונשברה, בין מתוך ידו, בשעת הטלטול, ובין משהייתה, ואם כרחה, חבי טלטלה לה, כיון שהשתמש בה ויו לה גזל, אצל טלטלה לצרפה, שלא חשבה, אפילו לא החזירה, פטור, כן מוקים המכיר, רישא רבי שמעאל וסיפא רבי עקיבא, (י) המפקיד מעות אצל חברו, בדרך אפילו שהוא שומר חנם, צריך להחזירן אצלו ושומרים, אבל אם צררו במקפתו או בשאר דבר, והפסידן לאחורין, אפילו ששומרי טובה היא לשאר חפצים, כסף אין לו שמירה ר' בנין, דתביב וריבא י, (יב) צררת הקפר בדרך, אף על פי שצוררים יהיו בדרך, או שמקורן נבלו ולבתו הקטנים, שאינם בני שמירה, ואם שטרם, ונעל בפניהם שלא כראוי חבי, שלא שמר בדרך השומרים, ואם שמר בדרך השומרים, פטור, ואם כרחה הוא, שמירה שלהם בקרע ובתכל, בספח הסמון לתקרה או בספח הסמון לצרקה, ובשמרון בדרך אחר הוי פושע, אלא אם כן היתה מתחלה עם המפקיד האף ושקרו, ואם מקורן נבלו ובתו הגדולים הוי שמירה, והנפקד צריכ שבעט (שבעט השומרי) וריבא י, והן נשבעין ופטור, שקל המפקיד, על דעת אשתו ובניו המפקיד, (יא) המפקיד מעות אצל שליח, פטור מותב (במקום כנס ביטוי), אם המעות צרוין ומעותיו לא שקרוין קשר שקר, ואם ישמש בהם בלתי, כיון שאינו משמש בהן הוי עליהן שומר חנם, אם אבדו, אינו חבי באחריותו,

ה שנים שהפקידו אצל אחד, זה מנה וזה מאתים, זה אומר שלי מאתים, וזה אומר שלי מאתים, ואפילו הפקידו בשני צורות, כיון שלא הפקידו זה על זה, הוי הפקידו ביחד, נותן לזה מנה ולזה מנה, והשאר יתא מנה אצל הפקיד, ויש אומרים אצל בית-דן, עד שיבוא אליו ויעיד של מי המאתים, אמר רבי יוסי, אם כן, שאתה אומר שמה השלישי יתא מנה, מה הפסיד הרמאי, שהיא מנקה להודות, אלא הכל יתא מנה עד שיבוא אליו, ובה אתה מברית את הרמאי שיודה שנתן רק מנה, כדי שיקבל את שלו, (ה) וכן הדיון בשהפקידו בשני כלים, אחד יפה שזה מנה, ואחד יפה אלו זה, וכוון שהפקידו זה על פני זה, זה אומר יפה אלו שלי, זה אומר יפה זה שלי, וזה אומר יפה את הקטן לאחד מהן, ומתוך הגדול נותן דמי זה הקטן לשני, ואפילו שהתא מברך את הגדול, והשניה שהתא כבר לא יתא לו הכל, והשאר יתא מנה עד שיבוא אליו, אמר רבי יוסי, אם כן מה הפסיד הרמאי, שיכריח אותו שיודה, אלא הכל יתא מנה עד שיבוא אליו, כדי להכריח הרמאי שיודה, אבל אם הפקידו כל אחד בפני עצמו, הנפקד צריך לשלם לכל אחד ולהפסיד היתר מביטוי, דהיה לו לומר, (ו) המפקיד פרות אצל חברי, אפילו זה אבדין על ידי רבון או עבדים, לא יעבדו בהן למקד, ודבריה אדם קביל שלו יותר מהרבה של חרוב, אפילו שהחסידו בזמן קטן מה שדרך לחסידו בשנה, כפאמר במשנה ז', רבן שמעון בן גמליאל אומר, מוכר בפני בית דין, מפני שהוא כמנשיב אבדה לגמלים, כיון שהחסידו כבר יותר משרדן להחסידי בזמן קנה, ואם החסידו יותר משרדן להחסידי בהנה, גם חכמים מודים שמוכרן בבית דין, אם אין בעל הבית בעיר, (ז) המפקיד פרות אצל חברי, יעבדו על פתו, ואינו יודע כמה נחסרו או כמה נצטקמו בקנין הזמן, הוי זה יוציא לו חסותו, שוקלן להסיר, לחסון ולאר, בארזו מן השעה חצאי קבין קביל, שהוא לו אכא ר' אבא קבין קביל, ר' דהייט חלק ארבעים, לשעורין וליתן, שנחסרים יותר, יוציא תשעה קבין לבור, דהייט אחד מכ, לכסמין ולזרע פשתן, כשהו בגבעולין, שלש סאין לבור, דהייט אחד משקרה, הכל לפי המדה, דבהרבה מרוב מתחברים גם לפי שעה לו מאכילת עבדים, והכל לפי הזמן, כל שנה מתחברים כך, ומפרש בירושלמי, דנפקדים רשעים שרואין הרבה תבואה קורין לתבריתן לאכל, אמר רבי יוחנן בן נורי, וכי מה אכפת להן לעבדיהם, והלא הן אוכלין בין מהרבה ובין מועט, אותה אכילה, אלא אינו מוציא לו חסרותו אלא לבור אחד בלבד כלל שנה, ר' יהודה אומר, אם היתה מדה מרבה מעשר סורין, אינו מוציא לו חסרותו כלל, שקשקשו כיון כשהו יבשות מפני שמוחיות, ומתקשרות בימות גשמים, ויש שהתקבצו אולכים מעשר סורין, דכר כרבי יוחנן בן זרק לומר אמר, מנה, (ט) וכל שיעורים הללו בימות בארץ ישראל, וכל מקום הכל לפי דרכי הברואות והדריגות,

משניות מבוארות • מסכת בבא מציעא פרק ג

א הפקיד אצלו מעות מטרין בלא קשר משנה, וכן ודומי בפרשורי, ישמש בהן, שסחם מפקיד אצל שליח, על מנת להשתמש בהן מפקיד, והוי עליהן שומר שר, לפיכך אם אבדו חבי באחריותו בגנבה ואבדה, אפילו לא שתמש בהן, והוא נקי מכל, ויש ליה קלוה חביב באגסיו, אפילו החזירו ונתנו, ואם הפקידו אצל בעל הבית, בין היה המעות צרוין ובין היה מטרין, לא ישמש בהן, לפיכך, מוכן שאין לו רשות להשתמש בהן שומר חנם, אם אבדו, אינו חבי באחריותו, ואם מסרו אצל חמני דייט נבעל הבית, אפילו לא להשתמש בהן, דברי רבי מאיר, רבי יהודה אומר, חמני כשליח, שמרן לו להשתמש בהן, חמני דגם לחמני נתן על דעת להשתמש בהן, ויבזמן הדין, כיון שרוב שקסתי במקרה, הוי מפקדן בדי שליח, שמתר להשתמש בהן, וממילא רבי כשואל (לפי שר"ח ח"מ סי' רצ"ב סיק"ב), (יב) השולח די בפקדון, שהשתמש בה, ואפילו לא חסדר כלום נדחפתם בהו דתיב, (שמת) חביב, (ט) או נשבר או נשבר וגו', אם לא שלח, או שלח חבי אפילו באגסיו, בית שמאי אומרים, לוקה בחסר, אם נתחסרה משעה ששלח בה, די גטן או לקה או גזון משלח בה די ונאבדו, ישלם גם הגזות ונזלות, ויבתי, אם עשה היא עם קמר או מעקרת, מחזירה כמות שהיא, ואף על פי שנאבדו, ובית הלל אומרים, כשעת החצאי מרשות בעלים, דהייט כמו שהיתה בשעה ששלח בה די, בין לטוב ובין לרע, דשלקה ונשלה רבי, ויבקר וזיל מודו בית הלל לבית שמאי, שמשלם בשנים חלוקתא, רבי עקיבא אומר, כשעת הבעיה, ובי שעת העמדה בידו, בין נתיקר אחר כך בין הוול ויחלק בקא אבית שמאי ובית הלל דכתיב

(ויקרא כד) "לאשר הוא לו יתנו ביום אשמתו", בין הוול בין נתיקר, כמו שהוא בית שנתחייב בדין ישלם, החשוב לשלוח די בפקדון, שאמר כן בפני עדים, אטול פקדונו לעצמי, בית שמאי אומרים, חבי באגסיו מניהם והלאה, דכתיב (שמות כח) "על כל דבר פשע", אפילו בדרו, ובית הלל אומרים, אינו חבי, עד שיכלה בו די, (שנאמר ו.טו) "אם לא שלח ידו במלאכת רעהו", ומדכתיב "כר"ב דרשו בית הלל, אפילו אמר לעבדו או לשלוחו לשלוח בו די, חבי, כיצד נקרא שליחות די, הטה את החבית, שלא הגביהה קלה, ונטל הימנה רביעית, ונשברה לאחר זמן, מכיון שלא הגביהה הוי פשע די ברביעית, דאית חבי באגסיו עד שימשו או שניגבה, ולכן אינו משלם אלא רביעית, אפילו ונטל הימנה רביעית, וכן כשהגביהה על מנת לטל ממנו רביעית, אפילו לא טל, אלא הגביהה ונשברה אחי כך, משלם דמי קלה, ואם לא הגביהה ונטל רביעית, ועל ידי חסרה החבית נעשה חמץ, שכן דרז יין לתמרינו ונטל חמץ מפני משלם דמי קלה.

ב דבר תורה, שאם קנה חסר מתברר ונתן לו מעות, קנה החפץ אף על פי שהוא במקום אחר, דכתיב (ויקרא יג) "ונתן הכסף וגם כלו וריש", וכי שלא יפסיד הלוקח על ידי שלא שפרם המוכר, תקנו חז"ל משטלילי אנו קמני מלכלי בשמירי הדבר הנקנה, ואפילו לא נתן את הכסף קנה, וכן שנים לפני שאלו משלם חסר, ולבני כסף אחר יתיר חרוב חסר משטלילי, וזו נהג בקרא מרי לבני כסף, כשכסף חרירי יותר, דרוב מבעטות שלתו היה מספר, (א) הנהג, משך

מטבעות זהב, חשיבי כפרי לבני מטבעות כסף, וקונה בעל הנהג את הכסף בכל מקום שהוא, ואין בעל הכסף יכול לחזור בו, והכסף, חרירי יותר, אינו קונה את הנהג, מטבעות הנחשת, פרוטות של נחשת, קונה את הכסף, שהוא חרירי יותר, והכסף אינו קונה את הנחשת, מעות הרעלות, אפילו הן של כסף, שפסולן המעות, קונות את המעות הפסות, שיצאות עתה, ואיפסות אלו קונות את הרעות, חשיבת כסף עגול, שנתן לא מטבע עליו צורה, קונה את המטבע, הנמכר כבר, ומטבעות אינו קונה את האסימון, ומטבעות קונין את המטבע, והמטבע אינו קונה את המטבעין, אפילו המטבע נרעה, כגון אסימון או מעות הרעלות, אינן קונין את המטבעין, דלגבי מטבעין חשיבי יותר כמטבע, (זה הלל), כל המטבעין קונין לו מעות, אם החליף אלו באלו, ויון שמשך אחד את המטבעין וקנה להשני המטבעין כלל מקום שהוא קבוצן חלפין, (ב) כיצד הנהגות חתום שהם פרי קונים את הכסף, משך הלוקח היטט פרות ולא נתן לו מעות, כיון שמשך את הפרות, אינו יכול לחזור בו, לא הלוקח ולא המוכר, נתן לו הלוקח מעות ולא משך היטט פרות, אינו יכול לחזור בו, כל אחד מהן, אבל אמרו חכמים, מי שפדע מודו אינו תמוס ומודו הפלגה, שפסול הבגין והענישים, הוא עתיד להפדע ממי שאינו עומד בדבריו, ודי שמעון אומר, בזמן שהדבר הנקנה, כגון חסיון, שקנה, מציאין בקרשות הלוקח, שהלוקח השפיר מרשות למכר בעלותו, דאין אין לחוש שאימר המוכר נשרפ חסיון בעליה, כל שפדע בידו, יודע על העליונה, כיון שהם ברושותו, טרם הלוקח ומגיל, אינו שוכרן נתן המעות, והכמים אבית וסוכרים דלא קנה המעות, דבאופן זה לכלי עלמא מעות קונה אלא דרבי שמעון אשכר הדיו חלוק, וסוכר דכיון שקל התקנה הוא משום שלא יקטנו לו המוכר נשרפו חסיון בעליה, התקנה היא רק למי שהשקף אצלו, דהייט המוכר ורק הוא, ויכול לחזור בו, ולא הלוקח, כיון שיכול לחזור בו קנה הלוקח, ויכול המכר תלי בהם, שאם יתיקרו יוכל לחזור בו, (ג) תבוב תורה (ויקרא כו) "וכי המכר מפקד לעמיתו או קנה מיד עמיתו לא תנו איש את אחיו", ובאנא עמיתו ממוך דלא תהוב, והלא קאי בין אמוכר ובין אלוכח, ואמרו חכמים פחות מאדך משתש, מוחל אחד לשני, שותו, קנה ומקדיר אונאה, יותר משותת כטל הקשה, (לפי רבא בגמרא, (ג) האונאה, שאמרו ארבעה כסף, שאם נתקנה, או מוכר או לוקח מחזיר אונאה, או אם נתקנה ארבעה כסף, שישוון ושרפישו וארבעה כסף שלש, שותת אחד משש למקח, לשוין של דבר הנקנה, עד מתי מתר ללוקח להחזיר את הכסף או שיטול לו אונאה, אם נתקנה עד כדי שיעל אונאה, לטורח, או לקבוע, שאם שהה יותר מכדי מנו, זה מחל לו על אונאתו, (יש"ש) אבל מוכר, כיון שאין החפץ בידו, חוזר בו לעולם, אלא רבי טרפון בלוד, האונאה שמונה כסף שלטע, דהייט שליש למקח, ושמונה חזרי לוד, שהיה קבאין כשחזרה ומכרין ביקר, אמרו להם רבי טרפון, כל היום מתר ללוקח להחזיר אמו לו, יניח לנו רבי טרפון במקומנו, שהייט שומדים בו, דהייט, שכל יוכל לחזור בו אלא עד שיאקה לתגר, ויחזרו לדברי חכמים, שפדעו שותת יש בו אונאה,

ב דבר תורה, שאם קנה חסר מתברר ונתן לו מעות, קנה החפץ אף על פי שהוא במקום אחר, דכתיב (ויקרא יג) "ונתן הכסף וגם כלו וריש", וכי שלא יפסיד הלוקח על ידי שלא שפרם המוכר, תקנו חז"ל משטלילי אנו קמני מלכלי בשמירי הדבר הנקנה, ואפילו לא נתן את הכסף קנה, וכן שנים לפני שאלו משלם חסר, ולבני כסף אחר יתיר חרוב חסר משטלילי, וזו נהג בקרא מרי לבני כסף, כשכסף חרירי יותר, דרוב מבעטות שלתו היה מספר, (א) הנהג, משך

ה שנים שהפקידו אצל אחד, זה מנה וזה מאתים, זה אומר שלי מאתים, וזה אומר שלי מאתים, ואפילו הפקידו בשני צורות, כיון שלא הפקידו זה על זה, הוי הפקידו ביחד, נותן לזה מנה ולזה מנה, והשאר יתא מנה אצל הפקיד, ויש אומרים אצל בית-דן, עד שיבוא אליו ויעיד של מי המאתים, אמר רבי יוסי, אם כן, שאתה אומר שמה השלישי יתא מנה, מה הפסיד הרמאי, שהיא מנקה להודות, אלא הכל יתא מנה עד שיבוא אליו, ובה אתה מברית את הרמאי שיודה שנתן רק מנה, כדי שיקבל את שלו, (ה) וכן הדיון בשהפקידו בשני כלים, אחד יפה שזה מנה, ואחד יפה אלו זה, וכוון שהפקידו זה על פני זה, זה אומר יפה אלו שלי, זה אומר יפה זה שלי, וזה אומר יפה את הקטן לאחד מהן, ומתוך הגדול נותן דמי זה הקטן לשני, ואפילו שהתא מברך את הגדול, והשניה שהתא כבר לא יתא לו הכל, והשאר יתא מנה עד שיבוא אליו, אמר רבי יוסי, אם כן מה הפסיד הרמאי, שיכריח אותו שיודה, אלא הכל יתא מנה עד שיבוא אליו, כדי להכריח הרמאי שיודה, אבל אם הפקידו כל אחד בפני עצמו, הנפקד צריך לשלם לכל אחד ולהפסיד היתר מביטוי, דהיה לו לומר, (ו) המפקיד פרות אצל חברי, אפילו זה אבדין על ידי רבון או עבדים, לא יעבדו בהן למקד, ודבריה אדם קביל שלו יותר מהרבה של חרוב, אפילו שהחסידו בזמן קטן מה שדרך לחסידו בשנה, כפאמר במשנה ז', רבן שמעון בן גמליאל אומר, מוכר בפני בית דין, מפני שהוא כמנשיב אבדה לגמלים, כיון שהחסידו כבר יותר משרדן להחסידי בזמן קנה, ואם החסידו יותר משרדן להחסידי בהנה, גם חכמים מודים שמוכרן בבית דין, אם אין בעל הבית בעיר, (ז) המפקיד פרות אצל חברי, יעבדו על פתו, ואינו יודע כמה נחסרו או כמה נצטקמו בקנין הזמן, הוי זה יוציא לו חסותו, שוקלן להסיר, לחסון ולאר, בארזו מן השעה חצאי קבין קביל, שהוא לו אכא ר' אבא קבין קביל, ר' דהייט חלק ארבעים, לשעורין וליתן, שנחסרים יותר, יוציא תשעה קבין לבור, דהייט אחד מכ, לכסמין ולזרע פשתן, כשהו בגבעולין, שלש סאין לבור, דהייט אחד משקרה, הכל לפי המדה, דבהרבה מרוב מתחברים גם לפי שעה לו מאכילת עבדים, והכל לפי הזמן, כל שנה מתחברים כך, ומפרש בירושלמי, דנפקדים רשעים שרואין הרבה תבואה קורין לתבריתן לאכל, אמר רבי יוחנן בן נורי, וכי מה אכפת להן לעבדיהם, והלא הן אוכלין בין מהרבה ובין מועט, אותה אכילה, אלא אינו מוציא לו חסרותו אלא לבור אחד בלבד כלל שנה, ר' יהודה אומר, אם היתה מדה מרבה מעשר סורין, אינו מוציא לו חסרותו כלל, שקשקשו כיון כשהו יבשות מפני שמוחיות, ומתקשרות בימות גשמים, ויש שהתקבצו אולכים מעשר סורין, דכר כרבי יוחנן בן זרק לומר אמר, מנה, (ט) וכל שיעורים הללו בימות בארץ ישראל, וכל מקום הכל לפי דרכי הברואות והדריגות,

ה שנים שהפקידו אצל אחד, זה מנה וזה מאתים, זה אומר שלי מאתים, וזה אומר שלי מאתים, ואפילו הפקידו בשני צורות, כיון שלא הפקידו זה על זה, הוי הפקידו ביחד, נותן לזה מנה ולזה מנה, והשאר יתא מנה אצל הפקיד, ויש אומרים אצל בית-דן, עד שיבוא אליו ויעיד של מי המאתים, אמר רבי יוסי, אם כן, שאתה אומר שמה השלישי יתא מנה, מה הפסיד הרמאי, שהיא מנקה להודות, אלא הכל יתא מנה עד שיבוא אליו, ובה אתה מברית את הרמאי שיודה שנתן רק מנה, כדי שיקבל את שלו, (ה) וכן הדיון בשהפקידו בשני כלים, אחד יפה שזה מנה, ואחד יפה אלו זה, וכוון שהפקידו זה על פני זה, זה אומר יפה אלו שלי, זה אומר יפה זה שלי, וזה אומר יפה את הקטן לאחד מהן, ומתוך הגדול נותן דמי זה הקטן לשני, ואפילו שהתא מברך את הגדול, והשניה שהתא כבר לא יתא לו הכל, והשאר יתא מנה עד שיבוא אליו, אמר רבי יוסי, אם כן מה הפסיד הרמאי, שיכריח אותו שיודה, אלא הכל יתא מנה עד שיבוא אליו, כדי להכריח הרמאי שיודה, אבל אם הפקידו כל אחד בפני עצמו, הנפקד צריך לשלם לכל אחד ולהפסיד היתר מביטוי, דהיה לו לומר, (ו) המפקיד פרות אצל חברי, אפילו זה אבדין על ידי רבון או עבדים, לא יעבדו בהן למקד, ודבריה אדם קביל שלו יותר מהרבה של חרוב, אפילו שהחסידו בזמן קטן מה שדרך לחסידו בשנה, כפאמר במשנה ז', רבן שמעון בן גמליאל אומר, מוכר בפני בית דין, מפני שהוא כמנשיב אבדה לגמלים, כיון שהחסידו כבר יותר משרדן להחסידי בזמן קנה, ואם החסידו יותר משרדן להחסידי בהנה, גם חכמים מודים שמוכרן בבית דין, אם אין בעל הבית בעיר, (ז) המפקיד פרות אצל חברי, יעבדו על פתו, ואינו יודע כמה נחסרו או כמה נצטקמו בקנין הזמן, הוי זה יוציא לו חסותו, שוקלן להסיר, לחסון ולאר, בארזו מן השעה חצאי קבין קביל, שהוא לו אכא ר' אבא קבין קביל, ר' דהייט חלק ארבעים, לשעורין וליתן, שנחסרים יותר, יוציא תשעה קבין לבור, דהייט אחד מכ, לכסמין ולזרע פשתן, כשהו בגבעולין, שלש סאין לבור, דהייט אחד משקרה, הכל לפי המדה, דבהרבה מרוב מתחברים גם לפי שעה לו מאכילת עבדים, והכל לפי הזמן, כל שנה מתחברים כך, ומפרש בירושלמי, דנפקדים רשעים שרואין הרבה תבואה קורין לתבריתן לאכל, אמר רבי יוחנן בן נורי, וכי מה אכפת להן לעבדיהם, והלא הן אוכלין בין מהרבה ובין מועט, אותה אכילה, אלא אינו מוציא לו חסרותו אלא לבור אחד בלבד כלל שנה, ר' יהודה אומר, אם היתה מדה מרבה מעשר סורין, אינו מוציא לו חסרותו כלל, שקשקשו כיון כשהו יבשות מפני שמוחיות, ומתקשרות בימות גשמים, ויש שהתקבצו אולכים מעשר סורין, דכר כרבי יוחנן בן זרק לומר אמר, מנה, (ט) וכל שיעורים הללו בימות בארץ ישראל, וכל מקום הכל לפי דרכי הברואות והדריגות,